

Seth

DET ER BEGRÆNSET hvad vi ved om det her. Kun at det er sent i september, solen skinner ude over havet, det er henad ved firetiden om eftermiddagen. Nogle tyske turister er de absolut sidste i sæsonen. De slentrer langs stranden henne fra Thorup, hvor de har været for at se bådene, der er trukket op i sandet. De er gået i godt en halv time mod vest, da de ser liget ligge i strandkanten.

Først tror de bare det er en bunke tøj eller noget affald, som er drevet i land i havstokken. Men da de kommer derhen, kan de se, at det er liget af et menneske. Det ligger på siden med ansigtet ud mod havet. Øjnene kan de ikke se. Når en bølge slår ind, får den det ene ben til at bevæge sig ganske lidt på strandvaskeren. Som om døden ikke er indtruffet. Turisterne bliver flove, synes de, og tør næsten ikke tro deres øjne. En af dem husker, at hun pludselig bemærkede, at det var en meget varm dag, og så kiggede hun ud over havet. Men der var ingenting at se.

Kunne det være en sømand, som var forlist langt væk eller faldet over bord og drevet ind mod stranden med strømmen? Turisten kan ikke huske om hun spurgte nogen af de andre der om det, men kun erindre, at det var meget varmt. Det havde i øvrigt været varmt, brændende varmt, næsten hele sommeren. Så det var ikke noget særligt. En af de andre begynder at stikke til liget med en pind. Så får de taget sig sammen og går tilbage til Thorup for at alarmere strandfogeden eller hvem andre af de lokale, som de kan få sig gjort forståelige over for. Det her er en dag sent i september.

Som sagt er det ikke meget vi ved. Men en del af forhistorien til denne hændelse har vi fået kendskab til. Den begynder en dag midt i august, hvor en fremmed kommer til byen med Fjerritslev ekspresen. Det er endestationen, og han går over rutebilpladsen og ind på kroen. Over døren står der Rio Bravo. Og inde i slyngelstuen er der opstillet sadler ved baren, og der er båse rundt om i stuen, hvor man sidder afskærmet om et bord.

Kroejerens kone, Jonna, har set ham lige fra bussen standsede udenfor. Han sad bagi sammen med en pige, vistnok præstens datter Helena. De gik ud, stod og drak en kop kaffe ved udskænkningen, og efter lidt tid gav han hende hånden, og hun pegede over mod Rio Bravo.

Han vil gerne have et værelse, bare på almindelige udlejningsvilkår som pensionatsværelse, siger han. Det er ellers lovligt tidligt, højsæsonen er da ikke slut endnu, men hun synes nærmest ikke hun kan afslå, når han spørger så ligefremt. Der er noget besynderligt ved ham. Han er meget solbrun, tynd, med den ene hånd bundet ind i gaze og hængt op i slynge. Over skulderen har han en taske med lidt tøj. Det er alt. Han får nummer 21, det er lige op ad trappen inde i Rio Bravo, på højre

side hen ad gangen. Der er udsigt ud til rutebilstationen. Godt nok, siger han. "Godt nok" lyder da også utaknemmeligt! Jonna vil vise ham op, men det behøves ikke.

Valash og en gammel fyr, der hedder Stage, kommer og drikker og snakker og spiller Tænkeboks i Rio Bravo henad på aftenen. Det er det sædvanlige. En varm dag. Mon vejret holder nu til høsten? Jonna, to kolde. Noget nyt? Fyren deroppe i nummer 21 fra København, som kom i eftermiddags, han siger, han hedder Seth. Han har betalt alt forud for en uge, og vil kun sige, at han hedder Seth. Han har glemt sine papirer derovre. Eller også er de blevet væk, det skal han undersøge, hvis de ellers vil lade ham være i fred. Værten har kun lige mødt ham, og hvis det ikke var fordi han selv havde spurgt, var han bare gået forbi ham. Han siger, han har været i Indien. Han stod i baren og drak en mineralvand. Uden is, han var ikke skøjtøløber. Værten forstod ikke den bemærkning. Armen så? Han var blevet bidt af en slange, sagde han. Nå, hvordan det? Så havde han bare kigget på værten med døde øjne, anklagende øjne og gentaget spørgsmålet og var gået ud af Rio Bravo! Mærkelig starut.

Hvem er det, der er en mærkelig starut? Værten, Valash og den gamle Stage kigger rundt om i stuen, men kan først ikke få øje på nogen. Hvem var det?

Så ser de et solbrændt ansigt i vinduet, ude på rutebils-pladsen. Der er brændende varmt denne aften, alle vinduer er åbne. Man skal passe på hvem man snakker om, de kan jo komme forbi hvad øjeblik, det skal være, siger han. Han har nogle underligt lysende øjne. Som om han kan finde på hvad som helst. Ligesom ulveøjne. Helt skinnende gråblå i det solbrændte ansigt. Så griner han på en højroestet hånlig måde. Helt kort. Så er han alvorlig igen, og forsvinder fra vinduet og kommer ind i stuen lidt efter.

Valash drister sig til at spørge om hvordan Indien så var? Seth rækker over bardisken og tager et glas, holder det op mod lyset for at se om det er rent, helt rent. Det er det ikke. Så sætter han det tilbage og finder et nyt.

En mineralvand. Jo, Indien. Der er varmt i Indien. Så griner han og springer op på en sadel ved baren. "Varmt i Indien"?! F.eks. er der varmere sydpå end nordpå, men det kommer an på årstiden! Og ligegyldigt hvor man kommer, så er der ikke noget toiletpapir. De vasker sig i røven med fingrene og vand. Sådan er det vel ikke på Fjerritslev Kro?

Værten ved ikke hvad han skal svare andet end "jo". Så indser han, at han har svaret forkert og svarer derpå "nej", tydeligvis konfus. Det får Valash og Stage til at grine, men Seth griner ikke, ikke med det samme. Først da de to andre er holdt op. Så griner han hurtigt og højt. Og på en ubehagelig måde, så det ikke er klart hvad det egentlig sjove er.

Valash og Stage sidder og kigger lidt. De ved ikke hvor de skal kigge hen. Seth siger ikke noget. I Indien er der varmt og endnu mere varmt, ja, brændende hedt jo længere sydpå, javel ja. Og ikke noget toiletpapir. Så begynder de at spille Tænkeboks. Seth kommer ned til deres bord, tager en slurk af sin mineralvand, sætter sit ansigt helt ind over bordet og spørger om de ikke vil høre om Indien. Han viser dem armen, hvor han er blevet bidt af en slange idet han siger "Indien". Han skal giftes

med en pige dernede, siger han, når hun bliver gammel nok. Hun er meget, meget smuk. Det er første gang han smiler, da han siger at den pige er smuk. Hun er kun fjorten år. Han har været og spørge hos hendes forældre, men de vil ikke give ham lov til at tage hende med endnu.

Hvor gammel er han selv? Valash spørger. Ja, hvor gammel er han selv. Hvor gammel er han selv. Som man råber i skoven, får man svar. Så griner han igen hånligt.

Der er stille ved bordet. Valash og Stage ved ikke hvor de skal kigge hen. Værten begynder at vaske nogle glas af, som han ikke finder er helt rene. Står og tørrer dem af omme bag ved disken. Ja, siger Stage. Bare Ja. Seth spørger hvad det skal betyde. "Ja" ? Der er da ingen, der har spurgt ham om noget. Seth vender sig rundt for at få øje på nogen i stuen. Ingen.

Så fortæller han, at han har klaret sig i Indien ved af og til at pantsætte et ægte tæppe, som han har slæbt med sig hele tiden. Når han fik brug for penge, så pantsatte han tæppet. Det var godt, han havde det tæppe.

Så spiller de lidt, de tre. Klunser. Værten tørrer glas af imens. Seth vinder hver gang. Og når han tager pengene, ser han ud som om han tænker, at han alligevel kan hovere selv om de to andre havde tænkt sig at tage røven på ham. At de var ondskabsfulde.

Den næste dag om eftermiddagen. Stage kommer ind på Rio Bravo. Valash sidder der, og værten står og kigger i et blad oppe i baren. Der sidder også nogle turister i den anden ende af stuen i en bås og spiser. Jonna er i køkkenet. Stage vil høre hvor han er, ham der. Værten har ikke set ham hele dagen, han var væk fra morgenstunden. Men han er vel ved stranden.

Stage mener, at han er en fyr, der har boet sammen med nogen andre oppe på en gård ved Hjørring. De førte et farligt leben deroppe for en halv snes år siden. Navnet, han mener han kan huske hans navn fra bladene. De kørte rundt og stjal biler, begik indbrud nede i Aalborg, og truede naboerne med tæsk. Ja, engang savede de døren ind til en nabo og ville tage livet af ham. Stod over for ham med kædesaven og truede ham mens kone og børn så på. Den mand blev aldrig til menneske igen.

Der er ingen, der ved hvad der rigtigt skete der på gården, måske var det jalousi. Men de tog livet af en af deres kammerater, brændte ham i løbet af natten, og pulveriserede knoglerne og blandede dem i cementen, som de støbte ny carport af. De kom helt fra København for at foretage undersøgelser af det. Retsmedicinerne fra Rigspolitiets rejsehold. Gravede cementen op, snittede den igennem som om den var pålæg og fandt menneskerester deri.

Stage mener at kunne huske navnet, ja. Seth. Hvad vil værten gøre nu, spørger Valash. Værten ved ikke, hvis det der er rigtigt. Er der noget at gøre. Han kigger ud mod køkkenet, som om han vil til at bebrejde Jonna. Bare hun ikke havde indlogeret ham. Turisterne spiser videre som ingenting.

Stage har hørt, at han har fulgtes med Helena, præstens datter, hele vejen ovre fra

København. De har siddet sammen i bussen. Der er en og anden, der har set det.

Hun skal til at begynde på universitetet nede i Aalborg her efter ferien. Hun har arbejdet på en restaurant ovre i København hele sommeren. De to blev set drikke kaffe ovre på stationen, og nogen har set dem sidde og snakke hele vejen i bussen. Gad vide hvad sådan nogen som de to havde at snakke om? Hun havde da ellers altid følt sig for fin til nogen der i byen. Hun havde ihvertfald aldrig haft sig en kæreste fra Fjerritslev. Og når nogen endelig til bal kom hen og sagde noget til hende, hvor godt hun så ud, så svarede hun bare, jeg ser ud som jeg gør. Sikken en svar! Det var jo kun ment som en venlighed. Men der kom aldrig mere fra hende.

En aften var hun blevet set bade nøgen ude ved strandengen ved Grønne Strand sammen med nogle venner fra gymnasiet nede fra Aalborg. Det var tidligt den sommer, da de var færdige med eksamen. De havde slået lejr nede på stranden og tændt bål, og havde lejet sig ind på badepensionen for natten. Men det blev vist ikke til megen søvn, såvidt man kunne forstå. De havde i stedet rendt splitternøgne rundt.

Hvem er de svin, der kan finde på sådan noget? Det er Seth henne i vinduet ude fra rutebilspladsen. Han har en lille kattekillling på armen. Den kigger på ham, og han kysser den på snuden. Det giver et gib i Stage, og han rejser sig med det samme uden at drikke sin øl ud. Han støder mod Seth, der kommer ind ad døren. Han går bare forbi Stage og op til baren.

Kan jeg ikke få noget mælk til den her? I skal altså passe på med de vinduer der, når de er åbne kan man sgu da høre alt hvad I tænker helt ude mellem rutebilerne. De er fulde af sladder de busser. Værten sætter en tallerken med mælk op på disken. Hvor har han fået kattekillingen fra? Ja, hvor har han fået kattekillingen fra. Seth gentager bare. Den drikker mælken.

Så går Seth rundt med den i stuen, først hen til Valash, der ikke ved hvad han skal, og kæler lidt for den. Seth går videre hen til turisterne i deres bås. Imens bliver han ved med at gentage for sig selv, ja, hvor har han fået den fra? Hvor har han fået den fra? Ryster på hovedet. Turisterne holder op med at spise og udstøder alle sammen et højt suk. Bedårende.

Seth vil have Valash til at give den et navn. Men Valash har ikke noget navn til den. Han ved ikke hvad man kalder katte, lyver han. Han sidder bare stille og kigger på den, kæler for den af og til, drikker så af sin øl. Seth vender sig mod værten og spørger ham. Kom nu med det navn, for fanden. En kat skal sgu da have et navn, der er da ikke nogen her i verden, der kan rende rundt uden et navn. Er der? Nej, det er der ikke. Kom så med det navn! Værten siger til ham, at han godt kan få lov til at have katten på værelset, det gør ikke noget.

Men navnet, for fanden, kom nu med navnet! Værten vil til at tørre glas af, men Seth bliver ved, og siger til ham om at stille de glas fra sig lidt. Først et navn, kan vi så få det navn! Glassene kan vente. Så vender værten sig om og siger Buller.

Seth begynder at hånle. Buller! Det kan en kat sgu da ikke hedde. Valash kan heller ikke lade være med at grine. Han griner og griner, og går ud på gaden. Han

kan ikke holde op. Og forstår det ikke selv. Bliver bare ved og ved mens han sætter sig ind i sin blå Ford Sierra og kører ud af byen nordpå. Han griner så meget endda, at han må holde ind henne ved tanken for bare at få luft.

Katten hedder Perle, siger Seth. Værten nikker, javel. Seth kigger på værten som om han ikke er rigtig klog, og vender sig brat om og går op på sit værelse med katten på armen. Nr. 21.

Høsten begynder tidligt. Det er en brændende varm sommer, måske den varmeste siden engang i fyrrerne, mener Stage. Valash tørrer sig om panden og nikker. De to står en formiddag inde i Rio Bravo, værten serverer en øl for dem og fortæller at ham der fra nr. 21, han tog med Helmer for en time siden, ud til ham på hans gård. Helmer kom og hentede ham.

Vi ved lidt om Helmer. Han er en travl og driftig bonde, der bor ca. 8 km øst for Fjerritslev på en gård med 80 tønder land. Han er blevet sent gift og har ikke andre til at hjælpe sig end sin kone. Og så har han to døtre på henholdsvis seks og ti år, men de er ikke til megen nytte i høsten. Konen kan heller ikke hjælpe til, hun er gravid med et tredje barn. Der er noget med Helmer. Han er blevet lidt egensindig af at have levet alene i så mange år inden han blev gift. Han er midt i halvtredserne. Utålmodig og let til at fare op.

Helmer kom derind i krostuen for at hente ham. Skulle han ikke bo her, det sagde de oppe på kommunen. Han havde vel været der for at få penge, men så havde han nok fået at vide, at der ikke var nogen penge, hvis han ikke ville tage det arbejde, der var til ham. De ville sende bud efter ham.

Værten sagde så til Helmer, at han nok skulle gå op og banke på. Man kunne aldrig vide, hvis Helmer selv gik derop. De kom nu til at vente noget, de to. Men Helmer skulle ikke have noget imens. Ingen øl, heller ikke engang kaffe. Stod bare og blev mere og mere utålmodig. Men værten var ikke meget for at Helmer selv gik op på gangen. Det er privat, sådan set. Man kan melde sig som besøgende her i krostuen, så bliver der kaldt. Det er alt hvad man kan gøre, det er kutyme, også andre steder.

Endelig kom han så. Med katten på armen. Han satte den op på disken, kyssede den på snuden og kaldte den Perle, spurgte den, om den var sulten. Værten satte en tallerken med mælk hen til den. Han skulle bare have kaffe og mineralvand uden is, ikke noget at spise. Han bad om at få det på regning.

Helmer svinger så pludselig sit ene ben ud og hen foran det andet, i en mærkelige bevægelse som værten ikke har set før. Han måtte gentage det for Valash og Stage. Det var lige Helmer, det der, når han var rigtigt rasende, sagde Stage. Helmer spørger om det er meningen, at han der skal stå og øde hele hans formiddag bort?! Og om han bare har tænkt sig at komme der til byen for at nasse og dovne uden at have gjort sig nogen tanker om også at arbejde lidt?!

Seth kigger ikke engang op på Helmer. Kun på katten, der sidder og drikker på bardisken. Så kysser han den på øret og gentager Helmers spørgsmål. Ja, kommer han bare her for at nasse, for at øde hans tid bort, for at dovne, ja, gør han bare det? Kommer han bare her for at dovne. Han siger det, som om det er killingen han

snakker til. På en kælen måde, som om han slet ikke forventer noget svar.

Helmer svinger så det ene ben om foran det andet endnu en gang og bliver helt rød i ansigtet. Og spørger om han virkelig har tænkt sig at tage katten der med på arbejde? Ham fyren, han spørger så killingen om Perle skal med på arbejde, igen sødt. Skal Perle med på arbejde, skal han det, hvad? Skal han det? Men så bliver han pludselig alvorlig og kigger på Helmer. Stikker røven af katten op mod Helmers ansigt, og spørger om der ikke er et hav i Danmark, der kaldes "Kattens Røv" ?

Hvad havde han egentlig tænkt sig, komme her og stikke ordrer ud, og så havde han ikke, såvidt han havde kunnet høre, præsenteret sig selv. Hvad var egentlig den dybere mening? Det sagde Seth, "den dybere mening"!

Helmer spørger om det ikke er Michael ... Han kommer ikke videre, så afbryder fyren Helmer og siger, at han sgu ikke skal komme der og "Michaele ham". Han hedder Seth. De kører så endelig af sted i Helmers grå pickup.

Hvad der så sker, ved vi fra senere, hvor Helmers kone har fortalt det til værten samme dags eftermiddag nede ved Brugsen:

De havde, såvidt Helmer fortalte, ikke sagt et eneste ord i bilen ud til gården. Så havde Helmer sat ham til at smide halmballer fra vognen og op på transportbåndet ude på gårdspladsen som fører op til en lem i laden.

Der er kun to vogne, og det er nødvendigt, at han kan blive færdig mens Helmer kører det næste læs fuld, så han kan få den tomme vogn, når han kommer tilbage. Men da han kommer efter den anden kørsel ude på marken og skal have tom vogn ud igen, så er han ikke færdig, ham fyren der. Helmer må vente, og han begynder at skose ham lige med det samme. Alle de andre, der har været der og hjælpe ham, de har da ellers haft rigelig tid til at få de baller op på båndet. Hvad havde han tænkt sig, det var jo et arbejde.

Helmer måtte vente lidt, og hun havde kaldt ham ind for en kop kaffe mens han alligevel skulle vente, bare for at undgå ballade. Man ved hvordan Helmer er. Så var vognen blevet tømt omsider, og Helmer var kørt igen. De sagde ikke noget til hinanden. Ham fyren der måtte bare klø på med det samme med den nye vogn uden pause.

Men da Helmer kommer tilbage fra marken, da er vognen på gårdspladsen stadigvæk næsten helt fuld. Helmer standser traktoren i indkørslen og springer af, og så gør han det der sving med benet, så man ved han er gal. Han råber et eller andet, som hun ikke rigtig kan høre. Løber ind i laden. Råber noget derinde, som hun heller ikke kan høre. Da han lidt efter kommer ud, svinger han benet igen og går over mod stuehuset. Hun, hans kone, ved heller ikke hvor han er, ham fyren. Så går Helmer rundt om bygningerne og råber imens. Men hun kan ikke høre hvad det er. Da han kommer tilbage, går han ind i køkkenet, forbi hende uden at sige et ord, og fortsætter ovenpå til pigernes værelser.

Derinde sidder han så, ham fyren der, med deres tiårige datter og leger med hendes dukkehus sammen med hans kattekillling. Helmer sender ham væk med det

samme, genner dem begge to ud fra værelset, og de kommer ned i køkkenet.

Men fyren vil have løn for de timer han har været der. Helmer mener ikke, han skylder ham noget, for han har kun tømt én vogn. Men fyren er ligeglad med hvor meget Helmer mener han skulle have lavet af arbejde, han har været hos ham i 2 timer. Dem vil han have løn for. Helmer svinger benet igen og igen, men lige meget hjælper det. 2 timer, ellers går han ikke. Hun kan godt mærke at den er gal, og trækker Helmer ind i stuen, bare for 2 timer, og lad os så få det overstået. Så går Helmer ind til sit skrivebord og finder checkhæftet. Men så vil han også have hans navn, hans fulde navn og personnummer, for at han kan udbetale ham penge, endda selv om han overhovedet ikke har fortjent det! Men den fremmede. Han gentager bare. Fulde navn og personnummer. Ja, fulde navn og personnummer. Men penge, dem ville han have, uanset at han ikke har et fuldt navn. Hans papirer er blevet væk. Helmer vil ikke betale. Men så vil han bare blive der i køkkenet, spise med osv. indtil han får ret.

Hun måtte trække Helmer ind i stuen igen for at få ham til at forstå, at han måtte give sig. Man kan ikke vinde hver gang, vel. Ellers ville hun selv betale af husholdningspengene. Så gav Helmer sig, og de to fulgtes ad ud af gårdspladsen. Pigen gik også med.

Det er næsten ved at komme til karambolage mellem Helmer og den fremmede. Da så han drejer om ved vejen og står med killingen på armen, så kalder han på pigen. Hun kommer hen til ham, og han bøjer sig ned, og han kysser hende på munden. Hun vender sig om mod Helmer og hende, og lidt efter, så skærer hun ansigt og tager hånden op og tørrer sig om munden. Den fremmede fortsætter med sin killing på armen bort fra Helmers gård, ind mod byen. Helmer går hen mod pigen, det er ligesom han skal til at løbe efter ham. Men det er også som om han skal til at svinge benet. Han ved ikke hvad han skal gøre. Så slår han pludselig pigen på munden, så hun begynder at græde.

Det er alt sammen noget, som værten har fået at vide af Helmers kone om eftermiddagen nede ved Brugsen.

Det er hen på aftenen, og han står og fortæller det til de to, Valash og Stage, som er kommet ind for at spille Tænkeboks og få sig en øl. Vinduerne er åbne, og der er stadigvæk brændende varmt selv om solen er forsvundet. Der har ikke været så varmt siden engang i fyrrerne, siger Stage. Ikke det han kan huske. Man bliver mærkelig af den varme, det er som om det ikke mere er helt det samme. Det er lige før man ikke kan have tøj på. Valash har tænkt på at skifte til korte bukser, men der sætter han alligevel en grænse. Det må de lade turisterne om. De griner alle tre.

Det var ligegodt satans med ham fyren. Der er ingen, der nogensinde har turdet sætte Helmer sådan på plads. Monstro om ikke nok han fortjente det alligevel? Ham med sit svingben! Valash begynder igen at grine voldsomt, som om han slet ikke kan holde op. Svingben! Måske er det varmen, det er derfor han griner sådan.

"Hvad er der så satans ved ham fyren?" Stage, Valash og værten ved godt hvor de skal kigge hen. Ude i skumringen står Seth og griner med sine hvide tænder, sine

ulvøjne og sit solbrændte ansigt. Han har killingen på armen. Så går han ind i Rio Bravo.

Han begynder med det samme at lukke vinduerne og siger, at de skal sørge for at holde dem lukket hvis de vil snakke, for ellers kan man høre det hele i rutebilerne, som kører med sladder. De andre protesterer lidt tøvende, og siger at det jo er så varmt. Varmere end i mands minde, tilføjer Stage. Fyren fortsætter alligevel. Går rundt med killingen på armen og lukker vinduerne, ja, varmere end i mands minde, der er så varmt. Som om han gør grin med det de har sagt. Hvad skulle der være af hemmeligheder, spørger Valash, han er lige ved at komme til at grine når han siger det. Ja, hvad skulle der være af hemmeligheder, ja, hvad skulle der være af hemmeligheder her, gentager den fremmede. Men ingen af de tre forhindrer ham i at lukke vinduerne. Værten tænker på, om han har hørt alt hvad han har stået og fortalt til de to andre om hvad der er sket ude på Helmers gård. Så begynder han at tørre glas af.

Seth siger til Valash og Stage, at de skal sætte sig ned ved bordet, så vil han vise dem noget. Han sætter killingen på bordet, og så trækker han en pistol op fra bukselinningen bagpå, en Smith & Wesson. Han har været ved stranden for at skyde til måls hele eftermiddagen, siger han. Fandens hedt. Men dejligt, når solen næsten er så skarp som i Indien, så den kan brænde en i ansigtet, og man hele tiden bliver blændet. Og sandet, der brænder en på fodsålerne, så man må skynde sig af sted, når man går. Det er havets spejl, der gør det sådan. Og derfor han godt kan lide at være der. Som ingen andre steder i landet. Faktisk et af de bedste steder i hele Europa, hvis han skal sige sin ærlige mening, lige med undtagelse af Spanien. Men dernede har pigerne hår på benene, og de lugter af tis i skridtet, de er ikke renlige.

Stage har ingen idé om hvor han skal kigge hen, så han kigger skiftevis på killingen og op i loftet. Valash er ved at dø af grin. Men han mener ikke, når han fortæller os det, at det decideret er sådan, at han føler sig godt tilpas. Han ved ikke helt hvorfor han griner. Måske er det varmen og det den gør ved folk?

Seth siger, at han gerne vil have noget mælk til killingen og en mineralvand til sig selv uden is. Værten kommer ned til hans bord med mineralvanden, men siger at han desværre ikke har noget mælk. Det må han selv sørge for.

Der går et minut måske. Ingen af dem siger noget. Valash er hele tiden ved at komme til at grine, og undskylder sig. Han ved ikke hvorfor, siger han. Varmen, måske? Så vender Seth sig om mod værten, kigger op, og spørger ham, om han ikke ved, at det er lovpligtigt at have mælk hele tiden. Valash sprutter af grin. Der er ingen af de andre, der synes det er sjovt. Heller ikke Valash, når han selv skal forklare det bagefter, men han griner alligevel. Værten spørger Seth om hvad han mener.

Seth spørger om det kan være meningen, at han skal forklare ham alting? Om han ikke kender loven? Det er lovpligtigt, ligesom at det er forbudt at nægte nogen at bruge éns toilet og nægte nogen postevand, hvis de er tørstige! Det kan han da ikke være uvidende om. Det står der i loven man skal!

Valash spørger om i hvilken lov han finder det påbud? Der jo så mange love. Han kan kun lige med nød og næppe holde op med at grine mens han spørger. Seth gentager så med pistolen rettet mod Valash. Han gentager spørgsmålet igen og igen. Ja, i hvilken lov, ja, i hvilken lov er det nu? I hvilken lov? Der er jo så mange love. Han gentager, så det bliver mærkeligt. Så peger han på værten, og han går uden at fortrække en mine ud af krostuen og over ved udskænkningen på den anden side af rutebilspladsen for at købe mælk.

Da han kommer tilbage, skænker han mælk op på en tallerken og går ned til deres bord og sætter den på gulvet. Så kan killingen drikke, siger han. Men Seth tager ham med det samme om halsen og sætter pistolen for tindingen af ham og spørger om han selv ville lade sig nøje med at skulle spise på gulvet? Er der ikke noget man siger til uartige børn, når de ikke vil sidde pænt ved bordet? "Skal du ned på gulvet og spise?" Og har Perle gjort ham noget? Han vil gerne vide det. Har Perle gjort ham noget? Værten må benægte, han bliver nødt til at sige hele sætningen. "Perle har ikke gjort mig noget". Valash begynder igen at grine. Seth beder også de to andre ved bordet om at benægte. "Perle har ikke gjort ham noget." Valash har det sådan, at han næsten ikke kan trække vejret. Han ved ikke om det er fordi han selv er bange eller om det er varmen. Han har aldrig haft det sådan før.

Seth vifter med pistolen. Så presser han den ind i værtens mund og siger at han vil skyde om lidt. Men han skal ikke være bange, for han vil ikke mærke noget. Han vil ikke høre noget, for skuddet kommer før lyden. Det er kun på film man får det indtryk, at lyden kommer samtidigt med skuddet. Har værten nogensinde tænkt på det fænomen? Det er kun på film, der er lyd på. Men det er fordi, når man ser det, så er det hele tiden nogen andre, der dør. Sådan er det ikke her. Her er det værten selv, der dør.

Seth siger, at de er nogen små lusepustere, der kun kender verden fra film, billige film, som de lejer oppe på tanken. De kender ikke noget til hvordan det virkeligt går for sig. Hvordan det virkelig er fat, når det gælder. Så holder han stramt om værtens hals og spænder hanen på pistolen, og siger til værten, at han på en måde er heldig. For der findes en værre måde at dø på. Han spørger om værten er bekendt med den måde, og værten må benægte så godt han kan, men det han siger er alligevel utydeligt. Jo, siger Seth, og i det samme presser han pistolen ned i halsen på værten, man kan blive kvalt i småpenge. Værten er ved at brække sig som Seth presser pistolen ned i hans hals. Valash ved ikke om han kan holde op med at grine. Så siger det klik.

Seth trykker tre gange, ved vi. Og han slipper værtens hals og smiler. Tager clippet til pistolen op fra sin skjortelomme. Så trykker han holderen ind, og patronerne ryger ned i det tomme askebæger på bordet. Tolv blanke og klingende messingstykker.

Bare fup, siger han.

Valash ved ikke om han kan holde inde med at grine. Men da han ser, at værten har pissert i bukserne, eksploderer han i latter. Stage kigger ud ad vinduet, der er

blevet lukket. Der er så varmt herinde, siger han. Det får Valash til næsten at falde ned af stolen af grin. "Der er så varmt herinde!"

Seth kommer patronerne i clippet igen og peger mod de to, Stage og Valash, og siger at ingen af dem skal føle sig for sikre. "For næste gang, så kan det sgu være dig, du." Han peger mod den ene. "Eller dig, du." Og han peger mod den anden.

Et par dage efter, formiddag, ved vi. Værtens kone Jonna kommer ned i krostuen og siger, at der er nogen inde på hans værelse, på nr. 21, så hun kan ikke gøre rent. Det er det eneste værelse, hun mangler. Værten har ikke set noget til ham i dagevis, han har været på stranden lige fra morgenstunden, inden værten selv er stået op. Og kommet tilbage uden han har bemærket det. Valash og Stage spørger til ham når de kommer, men der er ikke noget at fortælle.

Værten ved ikke hvad han skal svare Jonna, da hun siger det. Så lader han som om han er vred, lægger sit blad og går op ad trappen til værelsesgangen for at se efter. Jonna følger med. Hun siger, at hun stod udenfor lidt uden at banke på. Og at hun hørte lyde, som om det var et menneske, der lå og klagede sig. Det var mærkeligt. Som om der var en, der var mægtig ked af det eller havde ondt. Værten svarer slet ikke sin kone, snakker bare højt for sig selv. Det her, det er sgu ikke noget horehus. Det er noget svineri, sådan at bruge hans kro som et bordel. Fyren kan komme til at betale for den han har slæbt med op på værelset, så er det lige meget hvor mange pistoler han har. Han kommer til at betale for det hele.

Jonna spørger om hvad det er han siger. Han vrisser bare ad hende, og siger at hun ikke skal bryde sin hjerne med alt det her. Han skal nok tage sig af det. Han går hen til døren og banker på, og Jonna stiller sig op ved siden af ham. Men han verfer hende væk, hvisker til hende på sådan en hysterisk måde, at hun bare skal gå ned i køkkenet og vaske op efter de andres morgenmad. Det her, det er ikke noget for hende. Men Jonna bliver ved med at spørge, som om hun lader til ikke at kunne forstå ham. Hun står jo der med det rene linned. Hvorfor skal hun gå? Hun står jo der med det rene linned. Men så går hun alligevel.

Værten banker igen på, siger at det snart er middag, og at værelset skal gøres rent. Der kommer ikke noget svar, der bliver bare helt stille derinde, sengen værker ikke mere. Så siger han det igen, efter nogen tid. Værelset skal gøres rent. Sent på formiddagen. Regler. Nå, ja. Men det er nu reglerne, som han ikke sådan kan stå der udenfor og lave om på. Der er nogen, der griner. Så kan han høre Seth råbe, at han snart kommer, hurtigere hvis værten vil være så elskværdig at forføje sig. Der er en kvinde, der griner. Noget må være sjovt. Så går værten ned i krostuen.

Dernede. Jonna kommer ud fra køkkenet med linned og spørger om hun nu kan gå derop. Men værten svarer, at hun vel godt kan vente lidt. Han siger det måske, som om at hans kone bare er en ansat, synes hun. Hvad har han sagt til ham derinde? Han har sagt, at det fande-me er nu eller så er det ud! Hverken mere eller mindre. Og Jonna går igen ud i køkkenet med sit linned og fortsætter opvasken og tilberedningen af frokosten til gæster. Der er en time til.

Et kvarter efter kommer Seth ned i krostuen med sin killing på armen. Bagefter følger Helena, præstens datter. Hun smiler sødt og lidt genert til værten. De går hen i en af de fjerneste båse, sætter sig ned. Værten står lidt og forsøger at høre hvad de siger. Det kan han ikke. Så går han derhen. Der er også kommet andre, tidlige frokostgæster, turister, som har sat sig i de andre båse. De knævrer på tysk, engelsk, fransk, såvidt han kan høre. Folk i korte bukser.

Da han går derhen til deres bås, Seths og præstens datters, stiller han sig bare an. Men Seth anmoder om at se kortet. Hvilket kort? Værten har ikke noget kort. Det hele står på en tavle uden for Rio Bravo, så man kan træffe sit valg inden man går ind. Seth synes det er helvedes upraktisk, når man kommer indefra. Så må værten kalde på sin kone, så hun kan fortælle hvad der er at byde på, når han ikke kan få det skriftligt! Helena begynder at fnise

Værten går ud til sin kone i køkkenet og fortæller hende, at hun skal gå ind og tage imod ordre fra dem, hun ved jo nok. Hvorfor? Er der noget galt? Nej, men hun skal bare gøre som han siger. Gå derind til ham og tage imod ordre. Der er ikke noget at diskutere. Men hvem er han da med? Gå og se!

Seth placerer killingen på Helenas lår, så den kan nå bordet med sin snude. Hun løfter benene, den sidder på hendes knæ, og man kan se hendes lår når kjolen glider til side. Jonna kommer og spørger om der er noget specielt de ønsker. Hun kan ikke lade være med at kigge på Helenas lår. Men hun ved ikke hvorfor.

Seth vil gerne have et solidt morgenmåltid. Bacon, æg, brasede kartofler, ketchup, toast, smør, ost, kaffe, mælk, juice, mineralvand. På værelset som sædvanlig.

Jonna begynder at forberede det ude i køkkenet. Så kommer hendes mand derud, og spørger hvad de har bestilt. Er det egentlig ikke lige meget, svarer hun, og slår æggene ud i en skål for at piske dem som han har bedt om, ham fyren, på en engelsk måde. Scrambled eggs, pisket og hurtigt vendt, flødeagtige, højst et minut på panden, bacon ikke helt stegt igennem, kold juice, brændende varm kaffe, nybrygget. Hvorfor spørge, det kan hun vel selv finde ud af?

Men hvorfor havde hun i sin tid overhovedet ladet ham indlogere, og så endda til den billige leje, når det ikke engang var uden for sæson? Hvorfor skulle det være til pensionats-leje, når de med rette kunne tage almindelig overnatningsleje for ham? Det var da et fandens tab. Hvorfor? Jonna ved ikke hvad hun skal svare. Hun tager æggene og slår dem ud i skålen. Hvorfor? Verden og dens spørgsmål.

Men de havde da ellers aftalt. Hun står og vender bacon og kigger hen på toasteren, så brødene ikke bliver brændt. De havde da ellers aftalt, at nu det var sidst i sæsonen. Men kan hun ikke forstå, nu hænger de jo på ham. Hun måtte da have kunnet indse, da han kom, at han var en mærkelig fyr. Og så, han ved ikke hvorfor, men så kommer han til at give hende en lussing. Men bliver også flov lige efter og går med maden på en bakke ud i krostuen. På vejen mumler han for sig selv. Hvad fanden bilder hun sig også ind, sådan en luder. Endda præstens datter! Så serverer han deres morgenmåltid for dem.

Jonna smutter med det samme op ad trappen for at gøre rent. Ind på nummer 21.

Der er noget magisk, sådan synes hun, ved nummer 21. Hun synes pludselig, at hun ikke kender det værelse mere, som om det er et helt nyt sted. Hun tager lagenet og hiver det af. Men det er som om noget standser for hende. Hun kan ikke forklare det bedre. Så tager hun lagenet og stikker det op til næsen, snuser til det. Går hen til døren og låser den og kaster sig derpå ned i sengen og snuser til dynen og puderne. Hun begynder at græde, men hun ved ikke helt bestemt hvorfor. Det er mærkeligt at græde sådan, når der ikke er nogen synlig grund. Mere ved vi ikke. Så går hun hen til vinduet og kigger ud. Der er helt tomt ude på rutebilspladsen. Ingen mennesker, ingen biler, der kører bort.

Vi er nået ind i begyndelsen af september. Der er stadigvæk brændende varmt. Stage funderer om det mon nogensinde hører op. Valash og værten sidder og spiller om småpenge, femkronestykker. Tænkeboks. Det er sent på aftenen, søndag. Vinduerne står åbne. Der er helt stille og mørkt i byen, ikke en lyd. Lyset fra krostuen skinner ud på rutebils-pladsen. Så kommer der en taxa kørende med stor fart, og holder uden for Rio Bravo. De ryger hen til vinduerne, de tre, og kigger ud. En kvinde stiger ud af vognen og står på en mærkværdig, usikker måde i sine højhælede sko, som om benene hele tiden er ved at ekse under hende. Tydeligvis meget beruset. Hun støtter sig først til vognen, men begynder så at gå. De kan se, at det er præstens datter. Så stiger ham fyren ud, han har killingen på armen. Han støtter hende, de er på vej hen mod døren til kroen.

Stage, Valash og værten skynder sig på plads igen. Men de har svært ved at genoptage spillet, de kan ikke huske hvad de kom til. Sidder bare og venter og lader som om de spiller. Valash har en eller anden fornemmelse af, at de har gjort noget uartigt, så han ved ikke om han skal græde eller grine.

Den fremmede og Helena går hen mod en bås i den fjerne ende fra baren. Det er ikke sådan, de besværer sig med at hilse på de tre andre. Han kysser Helena, som fniser og spankulerer på sine høje hæle hen mod båsen. Han hjælper hende med at få sig bænket. Killingen sætter han op på bordet. Valash og Stage begynder at snakke om et eller andet, da værten går hen til de to for at tage imod en bestilling. Men de har ingen erindring mere om hvad de snakker om.

Da værten har været tilbage med øl til de to, går han hen til Valash og Stage med øl, hvisker at det er fra Seth. Kigger over mod ham. Han griner over til dem. Helena kigger også mod dem, fniser og griner. Killingen har fået sin mælk serveret på bordet foran hende.

Så begynder Seth at hive pengesedler op af lommerne, og lægge dem i en bunke ved siden af katten. Hundrekronesedler, tohundredekronesedler. Tager flere fra en almindelig bæreposse og lægger dem i bunken, så de omtrent fylder hele bordet. Killingen løber ind under sedlerne, kradser i dem og leger med dem. Helena er ved at falde ned af bænken af grin og fnis. Den fremmede rækker sin øl i vejret og siger skål, og at de kan takke killingen for øllet. Ikke ham! Han og Helena har været nede på kasinoet i Aalborg, nede ved havnen, og de har haft Perle med som deres maskot.

Slår så hånden ud over pengene på bordet. Der ser I resultatet. Al rigdom ligger jo på gaden, man skal bare samle den op. Man er en nar, hvis man ikke engang kan finde ud af det! Man kan spare sammen til en bærepose. Eller det kan være man kender en, der har en bærepose, som man så kan låne.

Værten står ved siden af Valashs og Stages bord. De måber, der er ingen af dem, der ved hvad de skal sige. Så drikker de en tår af øllet. Og ham fyren rejser sig, tager killingen på armen og kommer over til deres bord. Det er den de kan takke. Ligesom han selv kan takke den. Han løfter den op til sit ansigt, kysser den på snuden og siger tak. Helena griner ovre fra sin bænk.

Valash og Stage sidder helt stive og kigger over på hende og bunken af pengesedler, der ligger på bordet. De holder stadigvæk deres øl ud foran sig uden at sætte dem tilbage på bordet. Seth siger til dem, at de skal sætte dem ned og ofre killingen lidt opmærksomhed, det er jo trods alt den, der har givet dem øllet. Det er den, de skal takke, ikke ham. De ved ikke hvad de skal svare, men sætter øllerne ned foran sig.

Så sætter han killingen hen til Valashs ansigt og be'r ham om at sige den tak og kysse den. Det er den, der har givet øllet. Valash gør hvad der bliver sagt, og fniser. Han ved ikke helt hvorfor. Han kan kun forklare for os, at det hele var som et spil, et skuespil af en slags, hvor man bare skulle gøre som der blev sagt. Mærkeligt. Det samme gentager sig med Stage. Han kysser også katten, og siger tak. Helena begynder at fnise så meget, at hun falder ned fra bænken, og man kan se hendes lår da hun ligger der på gulvet. Seth går over til hende og hjælper hende op.

Han løfter sin flaske og vil skåle med dem igen. Valash og Stage tøver, men tager så deres øl. De skal bare tage imod, ikke være bange for at tage imod noget. Han nikker ned mod sine pengesedler på bordet. Se bare. Det er trods alt noget an det end at sidde der og spille om småpenge. Ud i verden og slå gækken løs! Find en maskot og den smukkeste pige i byen. Helena fniser. Han bøjer sig over bordet og kysser hende. Ikke være et forsmået fjols, der bare sidder på sin elendige røv hele livet og ikke tør forlade de andre fjolser. Ikke være en slave, der bare tager hvad han får tilbudt. Så skåler han med dem på deres fremtid. De synes ikke der er andet at gøre end at drikke en tår af øllen og lade som om de er taknemmelige. Helena kysser hans hånd.

Værten kan huske, at han bagefter går ud af Rio Bravo og om bagved og smadrer sin øl alt hvad han kan ind i en mur. Men han kan ikke forklare hvorfor.

Den næste uges tid er der ingen, der ser meget til den fremmede. Jonna af og til, om morgenen, når han kommer ned fra værelset. Sommetider alene, af og til med Helena. De har besluttet ikke at lade ham høre for det, at han har en overnattende gæst, selv om det strengt taget kun er ham selv, der har lejet værelset og må overnatte der. Hvem af dem skulle også sige det, og ville han ikke bare svare ved at gentage, så man stod der og følte sig dum?

Hun har set dem tage bussen sammen et par gange til Aalborg. Ellers har han været ved stranden, er gået derud, og er først kommet tilbage sent på eftermiddagen.

Så er han blevet oppe på værelset resten af dagen uden hverken vådt eller tørt. Jonna tænker på hvad han laver deroppe, men hun er ikke gået derop. Hvad skulle hun også spørge ham om?

Det er søndag formiddag. Valash og værten sidder og spiller Tænkeboks inde i krostuen. Klokkeren er hen ad 11.15. Jonna går stadigvæk og gør værelser i stand. Stage kommer ind og siger at det er utroligt, at varmen fortsætter. Gad vide om denne sommer nogensinde får en ende.

Han bestiller en øl. Og sætter sig og fortæller, at hans kone har set Seth oppe i kirken, hvor han sad på en af de bagerste bænke sammen med Helena. Hun kunne snart ikke lade ham være i fred, heller ikke engang under selve gudstjenesten. Bagefter fulgtes han med hende og nogen andre hen til præstens. Der er stille.

Valash siger, at det vel så er tid, hvor han skal til at flytte ind i præstegården. Det var ellers hurtigt. Så griner han. Værten siger ingenting, han synes ikke det er sjovt.

Stage gik også forbi på vejen ned til kroen, fortæller han. Og rigtigt nok. Hvem sidder der i præstens have, lige ved siden af præsten og slænger sig i en stol? Som om han helt naturligt hører til der. Sad og drak en øl sammen med præsten og nogen andre. Grinte og kiggede på nogen børn, der legede med killingen. Hvad kunne de have at snakke med ham om, præsten og hans gæster fra menigheden?

Han sad vel og pralede med hvor han har været og hvor mange penge han havde vundet nede på kasinoet. Og hvad han ellers kunne binde dem på ærmet. Men nok ikke noget med, at han sammen med nogen andre har slået en af sine kammerater ihjel på gården uden for Hjørring. Eller at han ville stikke af med en pige i Indien, men da hun så var for ung, så plattede han sig rundt med et tæppe hvis det ellers er sandt og så endelig havde slået sig ned der i Fjerritslev på kroen uden penge på lommen. Det var nok kun fordi han havde vundet på kasinoet, at han overhovedet kunne betale sine regninger. For arbejdede, det gjorde han da ikke. Og så nu, ja, Valash kunne have ret, nu skulle han sikkert flytte ind i præstegården. Og var blevet kæreste med hende den lille luder Helena. Jonna hører det, lige da han siger det om Helena. Hun kommer med favnen fuld af vasketøj for at lægge det i et skab ude bag ved køkkenet. Så standser hun op inde i krostuen. Stage holder op med at sige noget, og kigger på hende. Han ved, at det er sandt hvad han siger. Værten vender sig om og kigger på Jonna. Så siger han vredt til hende, at hun godt kan blande sig udenom og passe sit arbejde. Så skal de nok passe deres dér ved baren.

Det kan godt være, de synes det er mærkeligt, siger Stage og tøver lidt. Valash kigger og venter. Men værten ryster på hovedet. Nej, der er intet i det Stage siger, der er for mærkeligt til at blive fortalt. Men Stage mener, der helt bestemt er noget djævelsk ved ham den fremmede. Han forstår at sno sig, blive venner med dem han har lyst til, også præstens, og så ved han hvem han kan tillade sig at foragte. Spyttede på, håne ved hele tiden at gentage deres spørgsmål. Som om de ikke havde ret til at snakke til ham. At han var finere end dem. Og selv var han god nok til hende den lille luder Helena.

Hun kunne også se ud som om hun er gjort af et helt andet stof end andre, siger

Valash. Så smuk er hun, helt fremmedartet med sine grønne øjne og det mørke hår. Det var mærkeligt at se hende ligge på gulvet den aften, hvor de havde været på kasinoet. Da hun faldt ned fra bænken og lå med benene i vejret. Og da hun gik ude på pladsen foran på sine høje sko og slingrede og grinte. Men hvad skal han med hende, spørger værten.

Der er stille lidt. Hvad er der med hende, spørger værten. Hvad er der med kvinder, kommer han også til at sige. Hvad skal de absolut med sådan nogen fyre som ham der? Det kan da ikke være pengene. Valash spørger værten om hvorfor Jonna i det hele taget har indlogeret ham og så til almindelig pensionsatsleje? Men værten svarer ikke, for døren går i det samme op ind til Rio Bravo.

Klokken er ca. 12.15. Seth kommer ind med killingen på armen. Går hen til deres bord, sætter sig ned og smiler. Der er ingen, der ved hvad de nu skal sige.

Så kigger Seth på Stage og spørger om det mon nogensinde holder op? Hvad, spørger Stage. Ja, vejret selvfølgelig. Mon ikke vejret en dag holder op, men så er det ikke godt at vide hvordan det så bliver, når der ikke er noget vejr mere, og hvad vil Stage så snakke om med alle de vinduer åbne? Så kan man kun snakke om hinanden, ikke sandt? De skulle tage og lytte til ham og sørge for at lukke de vinduer, så ville alt ikke være som det var i byen.

Værten sidder lidt, som han forbereder en sætning. Så siger han bare: "Hvad" ? Folk ville passe deres egen biks, svarer Seth og smiler til Jonna, der kommer ind ude fra køkkenet. Han bestiller fire øl hos værten, og rejser sig for at tage Jonna med ud i køkkenet.

Valash og Stage sidder og kigger på værten mens de to andre er ude i køkkenet. Det er som om de venter noget af ham, men han rører sig ikke. Da Seth kommer tilbage og sætter sig, går han med det samme ud i køkkenet.

Jonna er ved at tage ting ud af køleskabet. Han går hen til hende og kniber hende i armen, og idet han stikker sit ansigt helt hen til hendes, så hvisker han på en ondskabsfuld måde, som om han egentlig ville skribe, men bare ikke tør af hensyn til de andre ude i krostuen. Hvad skulle han? Hun kigger på ham, nærmest som om de ikke kender hinanden mere. Siger så, at han har bestilt frokost til dem alle sammen, dem alle fem på sin egen regning, alt hvad hun har at byde på. Med øl og snaps. Der skal ikke spares på noget. Så er det som om værten skal til at sige noget, men han opgiver og går uden videre ind i krostuen igen. Idet han træder derind, bryder de tre dernede ved bordet ud i et mægtigt grin over noget Seth har fortalt.

Seth roser præsten for at sige, at forkyndelse er meningsløs, at der ingen grund er til at vi alle sammen partout skal sidde med røven i vejret som muslimerne og vifte mod den samme gud eller som skinhellige sidde med foldede hænder i en røvsyg bæven over at være i stue sammen med hinanden. For Gud er alligevel overalt, under os, i os, lige meget hvad vi siger og gør og tænker, og at man lige så godt kan være alene med sin Gud. "Bed til Gud i dit lønkammer", det var det han prækede om. Ikke lade dig udstille med ham på en scene, det bliver du ikke bedre af. Så han må altså forstå det sådan, at Gud er både i kirken og på kroen. Og han spørger om ikke

Stage, Valash eller værten nogensinde kommer deroppe i kirken. De ved ikke hvad de skal sige, for det er der ikke nogen, der har spurgt dem om i mange år. Så drister Valash sig til at sige, at det der, det er noget de lader konerne om!

I det samme sparker Jonna døren op og kommer ind med fadene. Det er sandt, siger Seth, han har bestilt frokost til dem alle sammen, på sin egen regning naturligvis, han inviterer, så han håber de har appetit. Stage og Valash vil lige ringe hjem.

Jonna går flere gange. Der kommer sild, snaps, øl, postej, bacon, pølse, frikadeller, tærte, salat, røget makrel, røget ørred, omelet, bolognese (fra middagen dagen før), rejer, stegte rødspætter. Seth beder også Jonna komme med fløde til killingen i dagens anledning. De sidder alle sammen og pirker til maden, Valash, Stage og værten, som om de venter på fløden til katten. Seth kaster sig over silden først. Taler med mad i munden. Siger at de ikke skal holde sig tilbage, og ikke takke ham, men Perle. Skåle for Perle, det hele er strengt taget noget Perle giver. De skal skåle på Perles sundhed, siger han, være muntre, ikke så fåmælte. Han løfter snapsen. Så skåler de. Han siger, det minder ham om en begravelse. Men der er jo ikke nogen der er død endnu! tilføjer han så og griner, så han knap kan holde maden i munden. De andre begynder så småt at tage for sig. Seth siger, at Jonna også skal komme og sætte sig. Hun smiler. Værten ser det, og kigger underligt mut.

Så begynder de at spise alle sammen. Perle slikker fløden i sig. Der kan du se, Stage, siger Seth, sådan får man venner. Bare man behandler dyr og mennesker godt, så enkelt er det. Valash kan huske, at han begynder at grine, så han ryster. Han synes selv, han ikke ved noget mere. Så spiser han med glubende appetit. Men det er kun fordi han hele tiden har elsket omelet, forklarer han.

De andre spiser som Valash. Så begynder Seth at brokke sig over hele arrangementet med Jesus, som angiveligt skulle dø for vores synders skyld. Som om det skulle være nødvendigt. Som om lidelse skulle kunne udveksles med andre folks synder, og at der skulle kunne betales for dem. Og hvem var det i det hele taget, der skulle kunne føre den kassebog med synder og betaling? Og hvorfor skulle nogens synder betales med andres lidelser, hvorfor skulle et andet menneske betale med sit liv for at andre kunne gå fri?

Ikke at de skulle diskutere det meningsløse i hele udvekslingsaftalen mellem synder og tidlig død, alt for tidlig død, men det er hele arrangementet. Hvem kan finde på at forlange, at der skulle være denne udveksling, og til hvilket formål? Det må da, når det kommer til synden, altid være et per sonligt forhold mellem synderen og den eller de, det går ud over, og ikke en tredje instans, der føler sin ære gået for nær. Hvis det er sådan Gud er, at han har arrangeret det hele af hensyn til sig selv, så må det være en snotforvirret og ærekær Gud, der ikke selv kan finde vejen, sandheden og livet. Men er låst inde i sin egen forfængelighed. Hvilken latterlig Gud er det?

Hvis Gud virkelig mener det med tilgivelse, hvorfor kan han så ikke tage sig sammen og bare tilgive? Enten når han synes der er grund til det eller hele tiden, når

nogen virkelig er på knæ? Hvorfor ikke simpelthen uden dikkedarer? Men for hans egen skyld uden hele dette tåbelige og forfængelige arrangement med Jesu død på korset.

Dikkedarer er for øvrigt et sjovt ord. Seth tager noget af omeletten og griner. De andre ved ikke hvad de skal sige, spiser bare. Der er aldrig nogen, der snakker sådan. Kun præsten, men det er alligevel ikke helt på den måde, såvidt de har hørt. Valash tager en slurk øl og er lige ved at få alt galt i halsen. Stage spiser helt stille. Der er noget skræmmende ved det, men han fortæller os, at han ikke ved hvorfor. Det er bare en følelse, en fornemmelse, som han ikke kan identificere, for han har aldrig kendt den før.

Bagefter frokosten tager Jonna ud af bordet, og de andre spiller Tænkeboks. De får kaffe til, og Seth beder også værten om han ikke vil komme med en calvados. Han ved, hvor han kan finde hans regning. De spiller, og Seth vinder det meste, men når han tager pengene er det ikke mere i dette mistænksomme lune, som om han tror, at de andre ville gøre alt for at narre hans penge fra ham. Det er som om det er helt ligegyldigt for ham om han vinder eller taber, og han siger ikke noget for at hovere selv om han vinder næsten hver gang.

Da de har spillet sådan et stykke tid og drukket kaffe og calvados, foreslår han at de alle tre tager Valashs Ford Sierra ud til stranden for at skyde til måls. Han venter ikke på at de får svaret, men rejser sig med det samme han har sagt det og siger, at han lige vil gå op for at hente sin pistol og patroner oppe på værelset. Inden han går op ad trappen, vender han sig om mod dem og siger henvendt til Valash, at han nok skal love ikke at sige noget på vejen derud til Thorup Strand, så Valash kommer til at grine og de kører galt. Det får Valash til at smile.

Det er begrænset hvad værten kan huske af turen ud til Thorup Strand, hvor der er ca. 10 kilometer. Seth sidder på forsædet ved siden af Valash ved rettet, og Stage sidder bag ved Valash og med værten på sin højre side. Og Seth holder hvad han har lovet, også selv om Valash knap kan lade være med at grine når bare han kigger på ham. De smiler begge to. Værten og Stage sidder bare og kigger ud ad vinduerne, også selv om de kender turen til bevidstløshed. Stage kan ikke huske hvad han tænker på.

Da de kommer til plantagen et par kilometer før Thorup Strand, siger Seth til de to omme på bagsædet, at han godt kunne tænke sig at bo der, på en gård hvis der er en til salg, og hente sin kone i Indien dertil. Stage spørger om han da ikke skal giftes med Helena. Der er stille lidt, og så begynder det pludselig igen, det der med at gentage. Skal giftes med Helena. Skal giftes med Helena. Som om det var det mest upassende og åndssvage at spørge om. Der bliver helt stille.

Valash føler ingen grund til at fnise eller grine, for han synes også der ligger et eller andet forudskikket i situationen, som man på en eller anden uforklarlig måde alligevel ikke kan undgå. Der er ikke andet at gøre end bare at lade som ingen ting og så køre videre. Solen skinner ikke mere, der er kommet skyer, men alligevel er det meget varmt i vejret. Og fugtigt. Det er sådan en eftermiddag, man kan fornemme kan sætte ondt blod, ligesom når det stormer. Han kan ikke forklare hvorfor, han ved

det ikke. Der er også det mærkelige skift med den fremmede. Pludselig er han den samme igen, mistænksom og håner, når nogen siger noget. Gentager, som om de vil skyde ham en eller anden fjendtlig hensigt i skoene. Lige så studs og reserveret, som da han den første dag kom ind i Rio Bravo.

Valash kan tage sig selv i det, når han forklarer det, at han måske forgæves sidder der og håber i sit stille sind, at den fremmede på et tidspunkt vil blande sig med dem. Indrømme at han er ligesom dem, lige så nysgerrig, og ikke gøre sig til af at være én der lige er ankommet. Derfor synes han heller ikke, det er nogen overraskelse, det der siden kommer til at ske ude på stranden.

Stage siger ikke noget, men bemærker, at værten sidder og kigger ud af vinduet mens han skærer tænder. Der er et eller andet med ham, som han ikke kan forstå. Den fremmede tager pistolen frem, skyder clippet ud og tager patroner fra en æske, som han har i lommen, og fylder clippet. Skyder det op i skæftet på pistolen. Valash indrømmer, at han ved hvad der skal ske, men han kan ikke gøre noget ved det.

Det næste, der hænder, forekommer helt utydeligt. Det er som om det hele bare varer et ganske kort øjeblik. Da de kommer ud fra plantagen og er kørt igennem Thorup by, spørger Seth om Valash ikke kan køre helt ned til stranden og så dreje til venstre og ud langs havet. Men Valash svarer, at det er umuligt, bortset fra at det også er forbudt. Bilen vil sidde fast i det løse sand, der hvor man trækker kutterne op på stranden. I stedet drejer han til venstre ad grusvejen, der løber lige bag ved klitrækken. Henne ved iskiosken siger Seth til ham, at han lige skal gøre holdt et øjeblik. Han hopper ud, smider pistolen på sædet og går over til iskiosken. Der er ingen af de andre, der siger noget til hinanden mens han er væk. De kigger på pistolen, der ligger på sædet. Så kommer Seth tilbage igen og tager pistolen op i skødet og deler mineralvand ud til de andre. Siger at de kan bruge flaskerne til at skyde til måls efter, når de er tømte. Stage kan huske at værten åbner sin og drikker det hele i en eneste slurk. Hvor meget han selv drikker, husker han ikke noget om.

Valash kører derpå videre mod vest, måske en kilometer, måske to kilometer, han kan ikke huske det, bare indtil den fremmede siger stands. Så parkerer han bilen lidt ude i marehalmen ved siden af grusvejen. Derefter springer de ud af bilen, og Valash ved, at han ikke låser. Der ingen andre. Det er gråvej. Da de kommer op på klitten mærker han en frisk brise ude fra havet.

Hvad der sker nu, varer kun et ganske kort øjeblik. De går ned ad klitterne og står lidt stille og kigger ud over havet. Der er øde til alle sider. Heller ikke nogen skibe at se. Så tømmer den fremmede sin flaske og løber ud til havstokken og borer den ned i sandet. På vej tilbage trækker han pistolen frem fra bukselinningen bagpå, afsikrer den og går hen til værten og giver ham den. Han er først. Så stiller han sig op og stirrer ud over havet, som om han venter. Han står lidt foran værten, på hans venstre side. Stage og Valash står ved siden af værten, på hans højre side. De kigger begge to ud mod flasken, der står i sandet lige ved havstokken. Så kigger de på værten, der endnu ikke har hævet armen. Seth spørger hvad han venter på? Der er ikke noget at vente på.

Valash påstår over for os, at han allerede ved hvad der vil ske, fordi det er som i

en drøm, hvor man godt kan vide det hele, hvor man godt kan forudskikke noget uden at kunne gøre noget ved det. Det er som noget, der er skrevet, som et skuespil af en slags, som et ritual, man må udføre. Og så er det på en måde om bare at tro på det, ellers bliver man vanvittig hvis man drister sig til at sige noget og derved afsløre at man tvivler. Man kan ikke tvivle om alt. Det har ikke noget at gøre med hvad der er rigtigt og forkert, forklarer han, det er bare den måde, det er på.

Stage kigger på værten, da han tager sig sammen til at løfte armen, men han ved at han ikke vil ramme flasken ude ved vandet. Han forklarer også, at han ikke ved hvorfra han har den forestilling.

Værten forklarer også, at det hele er en drøm. Han tilføjer med det samme, at man ikke tænker over det bagefter. For bagefter er der ingenting. Så siger den fremmede igen, at han skal skyde, han skal tage sigte og ikke tvivle for længe, for så føres hans sigte ud af fokus. Man skal vide hvad man vil, tage sigte, tro på det. Det hele er et spørgsmål om iagttagelse og instinkt. Man skal vide med sig selv, hvornår den er der, og så skal man skyde. Ellers vil man forskertse en mulighed, der aldrig kommer igen. Det er ikke kun et spørgsmål om iagttagelse og intelligens, men også om tiltro til sig selv. Man skal kende det rigtige øjeblik for én selv.

Værten lægger mærke til lyden af bølgerne fra havet, de er som lyden af selve evigheden, ligesom fra et instrument, en bastone, der altid har lydt i verden. Et eller andet tragisk, synes han, som man kan høre, når man står og lytter længe nok. Han har boet der på egnen hele sit liv, men det er først der i det øjeblik, han kommer på tanken. Det slår ham, at han måtte blive sindssyg, hvis han havde haft den lydhørhed hele sit liv. Evig og altid at kunne høre det samme anslag, der aldrig kommer videre. Som om alt andet i verden går videre, som om vores liv er som græs, der tørrer i vinden. Kun denne lyd vil være evig. Som om vi er døde hele tiden og kun lever et ganske kort øjeblik, og så dør igen. Men lyden derudefra fortsætter. Som om vi bare lever så kort, og det hele kun er en forvildelse.

Han synes ikke han ved noget mere, at han har nogen ønsker eller begær, ikke noget håb af en slags, men bare på en uforklarlig måde ser et eller andet, som han i hele sit liv har levet midt i.

En stræben, ligegyldig af hvilken slags, føler han vil være rent til helvede. Men han kan ikke forklare det.

Himlen er grå og går ned i havet. Der er helt øde overalt. Man bliver ligesom en myre. Man har et liv, men historien er alt for kort og alt for lille til det, man i et øjeblik kan skimte foran sig. Som om man kunne være skabt til noget større og smukkere, noget mere renfærdigt. Som om man bliver stukket en flig af evigheden, at man i sådan et kort øjeblik aner en del af skønheden i verden, og så fordi man ved at det hele er kortvarigt, så får man denne fornemmelse af fortabelse, af melankoli.

Den fremmede nøder ham igen til at tage sigte og beslutte sig. At mande sig op. Så synes værten, at han vil tage ham på ordet, og retter armen frem og sigter med pistolen bag ved den fremmedes højre øre.

Stage husker, at han ser det, men han føler ikke han har nogen indflydelse på

hvad der skal ske. Valash har det sådan, at det hele er foreskrevet, men han ved ikke af hvem. Det hele er ligegyldigt. Bare få det overstået.

Så skyder værten den fremmede i ryggen. Skuddet er bare som et lille smæld ind mellem bølgenes fald, og så er det væk igen. Den fremmede falder på knæ, lige så stille, og så sidder han, som om han stirrer ud på bølgerne eller drømmer. Blod fylder hans mund, så falder han forover, og det siler ud i sandet.

Ingen husker rigtigt det næste, der sker. Kun at Stage går frem og skubber sand hen over blodet med sin fod. Værten smider pistolen i sandet, og han og Valash slæber den døde hen over stranden og ud i havet. Så langt ud, indtil vandet går dem til halsen. Så holder de ham nede indtil han ikke dukker op mere. Derefter går de ind igen og kommer op på stranden dyngvåde. Stage sletter alle sporene i sandet med foden. Så tager han pistolen og går ned og smider den ud i havet. De hævder, at ingen af dem siger noget. Så går de op over klitterne og ned til bilen. Den sidder fast, og Stage og værten må skubbe den fri. Så kører de.

Bagefter tænker de ingenting.

Første beretning i novellesamlingen *Jonatan Svidts forbrydelse*, Rosinante, 2000

Paperback udg. Rosinante, 2001. ISBN 9-78-87-621-0259-0

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer, der er nævnt i aftalen.